

tiende, en Afværd, om hvis rette Opfattelse der er forskellige Meninger; men hvad borger for, at der i et andet Tilfælde ikke mulig kunde være Spørgsmaal om, at en Minister havde misbilliget en ham undergivent Embedsmands Færd, og at da En eller Anden, maatte Embedsmanden selv, kunde finde paa i den Anledning at henvende sig til Folkethinget og forlange, at det skulde slyde sig ind mellem ham og hans Overordnede, Ministeren. Den Slags Ting kan efter min Mening ikke gaa, og jeg kan derfor kun gjentage, at det for saa vidt kun kan være mig tilfredsstillende at høre, at det ikke heller har været tilfældet af det ærede Udvalg, at man vilde dømmen. Naar jeg da nu efterat have udtalt dette, som det forekommer mig, at der ved det ærede Udvalgs Skrivelse af 20de Januar var givet Anledning til at udtale, efter at have fremsført disse Bemærkninger for at hævde det Forhold mellem den lovgivende Magt, særlig Folkethinget, og Regjeringen, som der ved denne Leilighed forekom mig at være Anledning til at hævde — har sluttet min Skrivelse til det meget ærede Udvalg med at udtale, at jeg „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger, ikke finder Anledning til at sætte det ærede Udvalg i Kundskab om de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet ved de af samme trufne Afgjørelser, uden forsaavidt Saadant fremgaar af de fremsendte Aktstykker“ — saa skal jeg ogsaa tillade mig at fremsætte nogle Ord til nærmere Belysning af denne min Udtalelse. For det Første var det mig om at gjøre at faae netop dette Punkt klar, at det, som der maatte være Spørgsmaal om at forhandle mellem det ærede Udvalg og mig, var min Stilling og ikke Politidirektørens; det ligger i disse Ord: „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“. Men dernæst maa det heller ikke overses, at Udtalelsen slutter med: „Uden forsaavidt saadant fremgaar af de fremsatte Aktstykker“. Det meget ærede Udvalg havde faaet forskellige Aktstykker tilstillet, og i disse Aktstykker indeholdtes der Udtalelser om forskellige Punkter. Det fremgik af disse Aktstykker, dels hvilke Afgjørelser, der vare trufne af Justitsministeriet og dels — i alt Fald gjælder det for nogle af disse Afgjørelseres Vedkommende — indeholdtes der i det Meddelte en Antydning af de Grunde, hvorpaa Afgjørelserne hvile. Nu tillader jeg mig at forment, at det dog ikke kunde siges at være ubefødent af Justitsministeren, naar han et Dieblis tænkte sig den Mulighed, at det høitærede Udvalg vilde se noget nærmere paa disse Antydninger, som indeholdtes i de Aktstykker, han havde meddelt, og at Udvalget mulig og saa kunde stille sig noget anderledes til Spørgsmaalet om de foretagne Overtrædelser af Lovene i Almindelighed og Grundloven i Særdeleshed, naar Udvalget havde faaet Meddelelse om, at Klager i lignende Retning havde været Gjenstand for Overveelse i Ministeriet og der

vare bleve afgjorte paa den Maade, som Ministeren havde meddelt. Det var jo dog vel ikke aldeles utænkeligt, at det meget ærede Udvalg efter saadanne Udtalelser kunde være tilbøjeligt til indtil videre at gaa ud fra, at disse Klager maatte være ugrundede. Men fornemmelig skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at det, som det ærede Udvalg havde anmodet Justitsministeren om, var holdt i en saa svævende Almindelighed, at jeg tilstaa, at det var mig meget vanskeligt at vide, hvad det ærede Udvalg egentlig ønskede. Det ærede Udvalg vil „sættes i Kundskab om de Betragtninger, som i saa Henseende“ — o: i Henseende til de paaanførte Handlinger af Kjøbenhavns Politidirektør — „have været bestemmende for velbemeldte Ministerium“. „De paaanførte Handlinger“, er det de to særlig omhandlede Tilfælde, eller er det Alt det, som der tales om i de to til Folkethinget indgivne Andragender, og hvis det saaledes er Alt muligt, ønsker Dplysning om, er det saa virkelig Udvalgets Mening, at Justitsministeren paa det nuværende Standpunkt af Sagen skal forfatte en Memoire, i hvilken han fremstiller Sagens hele historiske Begyndelse og Udvikling, udtaler sig om alle de Synspunkter, som muligvis kunne gjøres gjældende ved de Betragtninger, som i den Henseende kunde fremstille sig, og saa fremdeles? Vilde ikke Justitsministeren, naar han havde spildt en Mængde Tid og Papir paa en saadan Fremstilling, have været udsat for at modtage den Erklæring af Udvalget, at han der havde talt om Noget, som man slet ikke brød sig om at vide? Vilde det dog ikke have været naturligt, at det ærede Udvalg, naar det saaledes opfordrede Justitsministeren til skriftlig at udtale sine Ansættelser, da at præcisere, hvilke Punkter det egentlig var, man ønskede Dplysning om? Ja, det forekommer mig, at det ærede Udvalg egentlig selv har erkjendt Rigtigheden deraf; thi i den Bestlutning, som det opfordrer Folkethinget til at tage, har man ganske anderledes præciseret, hvad det da er, man ønsker oplyst; man har vel ikke gjort det fuldkommen tilstrækkeligt, men dog i meget høiere Grad end tidligere. Jeg skal tilføje, at denne Opfordring til at meddele „Betragtninger“ var det saa meget mere vanskeligt for mig at efterkomme, som det naturligvis er en Selvfølge, at der i Henseende til de Begivenheder, hvorom Taleren er, ingenlunde gjemmes flere Arkiver, fulde af Dekreter og Aktstykker, som der kunde være Tale om at meddele Udvalget. For en stor Del ere de vedkommende Bestlutninger og Meddelelser givne mundtlig, og jeg behøver jo ikke at gjenfalde i Erindringen, at den 4de Mai forrige Aar var jeg ikke Justitsminister, saa det alene af den Grund vilde falde mig meget vanskeligt at meddele, hvilke Betragtninger der da har været ledende for Regjeringen i Almindelighed og Justitsministeren i Særdeleshed. Men